

ned på velfærden. Sådan er realiteterne ude i landet. Det ved regeringen godt. Man har ændret danmarkskortet fundamentalt, og man har gjort det uden at finansiere det. Man har tvunget et rigidt og ufleksibelt skattestop ned over kommunerne, og man har detailstyret kommunernes handlemuligheder.

Lad mig lige minde om, at borgerne jo selv har betalt for vores sygehuse, vores plejehjem, vores daginstitutioner og vores skoler. Men statsministerens optagethed af ytringsfriheden rækker ikke til frustrerede forældre eller offentligt ansatte. Blandt disse skilles fårene fra bukkene i den bedste sendetid. Deres ytringsfrihed omkring deres faglighed eller om deres børns virkelighed er ikke velset. Borgerlige borgmestres ytringsfrihed er også truet under statsministerens og fru Pia Kjærsgaards regimente.

Men jeg må spørge: Hvem har egentlig retten til at definere, hvad der er den nødvendige service i velfærdssamfundet? I SF er vi ikke i tvivl: Det har borgerne. Er det virkelig et ekstremt synspunkt, at et af verdens rigeste lande fortsat har råd til velfærd? Er det virkelig et ekstremt synspunkt, at Danmarks ufravigelige vej til velstand bør og kan omfatte velfærd også i fremtiden? Er det virkelig et ekstremt synspunkt, at vi kan skabe økonomisk råderum ved at dæmpe væksten i det private forbrug lidt for så at give lidt mere plads til velfærd i det offentlige, og at vi flytter bare en del af væksten i samfundet fra det private til det fælles? Regeringen fremstiller dette som ekstreme synspunkter, men det er det ikke.

Finansministeren sagde for en måned siden, at Danmark snart ville kunne købe hele verden. Har nogen bedt om det? Det er, undskyld mig, et oplagt paradoks, at vores skoler forfalder og hjælpen til børn og ældre forringes, når vi aldrig har været rigere. Det er småstatstænkning. Hvis politikerne under depressionen i 1930'erne havde tænkt lige så fattigt og kortsigtet, havde vi stadig kørt i æselkærre.

Vi har et samfund, hvor der åbenlyst er råd til flere og større biler, men vi kan ikke komme på arbejde på grund af nedslidte togskiner. Er jeg den eneste, der har oplevet at sidde i toget, og så lyder det, at toget mangler en lokofører? Man tænker selvfølgelig, at han vel skulle med toget på arbejde!

Der er råd til flere ferierejser, men ikke til lejrskole til vores børn. Der er råd til fladskærme, men ikke til pc'er til vores børn i skolerne. Vi har råd til samtalekøkkener, men der er ikke råd til

renovering af nedslidte skolekøkkener. Flere og flere kører i firehjulstrækkere i verdens fladeste land, og den private forbrugsfest, som firehjulstrækkeren er blevet symbolet på, er i direkte konflikt med de hensigtserklæringer, statsministeren kom med om energi- og klimaproblemerne. Derfor er det vigtigt at sige det helt klart: Vi har råd til velfærden, og vi har muligheden for at gøre det rigtige.

Vi har også mulighed for at gøre det rigtige i forhold til den nye ulighed, den nye fattigdom. Det er en skamlet på så rigt et samfund, at vi lader en ny fattigdom vokse frem. Rådet for Socialt Udsatte advarer imod det, der sker, advarer mod at gøre voksne så fattige, som det sker, og advarer også om, at der er 30.000 børn, der bliver gjort fattige.

Kl. 17.50

Det er ikke rigtigt, når regeringen siger, at man bekæmper den negative sociale arv. Man forstærker den negative sociale arv, når man lader så mange børn vokse op under så ringe økonomiske vilkår. Og det sker så samtidig med, at forbrugsmulighederne eksploderer for de mest velstillede. Vi er ved at få et ulige land. Danmarks Statistik skriver i deres rapport fra august, at uligheden nu er på højde med, hvad den var i Danmark i 1960'erne.

Vi har råd til velfærd, men det kræver en anden prioritering. Den prioritering er regeringen ikke villig til; det er den ikke af ideologiske grunde.

Statsministerens arrogante udtalelser om de strejkende og demonstrerende danskere viser igen en galopperende mangel på virkelighedsfornemmelse, når han siger, at der er tale om et socialistisk sammenrend. Jeg har været til møder rundtomkring, bl.a. i Viborg og i Silkeborg, og der er tale om mennesker, hvoraf nogle har bundet deres slips lige så pænt som statsministeren. Det er mennesker, der måske for nogles vedkommende har stemt borgerligt, men sandsynligvis ikke gør det igen. Det er en bred folkelig bevægelse, som uanset politisk og ideologisk ståsted deler en erkendelse af, at Danmark har drevet det så vidt, fordi vi var optaget af en fælles velfærd.

Nu kan vi se, at det, der var nøglen til Danmarks succes, ikke alene pilles fra hinanden, men også lægges for had. De kan se ulighederne i det her samfund vokse. Pædagoger, lærere, hjemmehjælpere, sygeplejersker kan se deres faglighed blive undergravet, og fordi de alle ligesom os herinde har nogen, de er tæt på, en